

(ความเดิมก่อนเป็นพระเอก)

๑ เมื่อئั้น...

พ่อลมร่ำเพยอนาถา

อกหักรักสุดสุดโศกา

ยอดสุดดาหน้าหน้าทำเมิน

มอบใจให้แล้วแข็งขัน

น้องกลับไม่รักกันซ้ำชอก

ราวตอกตะปูนับแสนดอก

เจ็บจนยกปवादจิตคิดใ้ใคร่ครวญ๗

...เปิดม่าน...

บทที่ 1

พระเอกในสายเลือด

บ้านเรือนไทยประยุกต์สองชั้นริมถนนลาดยางมะตอยหน้าทางเข้าหมู่บ้าน รายล้อมด้วยอาณาเขตไร่ลับประรดและสวนยางพาราสลัปเป็นทิวแถวที่ผู้คนในสมัยก่อนต่างรู้จักว่าเป็นบ้านของ 'เดือนสุรียา' อดีตพระเอกลิเกคู่ขวัญของ 'ดาราฉาย เพชรล้อม' แต่เมื่อถามคนรุ่นใหม่ในตอนี้ พวกเขาคงไม่รู้จักชื่อนี้เป็นแน่ นอกจากจะชี้มายังบ้านหลังใหญ่แล้วพูดเต็มปากเต็มคำว่า 'เรือนไทยของท่านนายกเทศมนตรีเทศบาลผาด ศิษย์ทวน'

ผาด ศิษย์ทวน คือชื่อจริงของเดือนสุรียา เพชรล้อม...เดือนสุรียา ผู้หาญกล้าจุดนางเอกแห่งคณะรุ่งโรจน์นามว่า 'วิหคน้อย รุ่งโรจน์' มาเป็นภรรยา จนมีลูกชายหล่อเหลาหนึ่งคน งดงามยิ่งกว่าทเวาในวรรณคดี เด็กคนนั้นมีนามว่า 'ลมจำเอย ศิษย์ทวน' เด็กชายน่ารักน่าชัง ใบหน้าหวานปานน้ำผึ้ง หากเมื่อโตเป็นหนุ่มก็หล่อเหลาคมคายชวนมองไม่รู้วาย สมกับเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งพระเอกลิเกในตำนานแทนบิดา ก่อนจะผันตัวเองมาเป็นพระเอกละครหลังข่าวดาวรุ่งพุ่งแรงแห่งปีในนาที่นี้

พ่อก็หล่อ แม่ก็สวย การผสมผสานที่ลงตัวจนออกมาเป็น
พ่อลมรำเพย คิษย์หวน อ้วน อ้วน อ้วน...

อดีตพระเอกเก๋ผู้ใช้ชื่อในวงการว่าเดือนสุริยาเคยขโมยหัวใจ
แม่ยกตั้งแต่กรุงเทพฯ จนถึงภาคตะวันออก หากลูกชายของเขา...
ลมรำเพย เป็นมากกว่าโจรปล้นใจ เพราะบทบาทพระเอกละครของเขา
นั้นขโมยหัวใจแม่ยกทั่วทั้งประเทศกระเริ่ดไปจนถึงประเทศเพื่อนบ้าน
ลาว เขมร พม่า และญวน

พ่อว่าดังแล้ว ลูกกลับดังยิ่งกว่า ยิ่งวิหคหนีจากโลกไปก่อนที่
ลมรำเพยจะรู้ความ ผาดก็ยิ่งดูแลลูกรักราวกับดวงใจและไขในหิน

สมแล้วที่บิดาอุทิศส่วที่ปั้นแต่ง รักและพร่ำสอนมาตั้งแต่เด็ก ๆ
สมแล้วที่ชายหนุ่มรูปหล่อจนเรียกได้ว่าสวยเป็นคนจิตใจดี สมแล้ว
ที่ไม่เคยทำร้ายใคร และสมแล้วที่...

"น้องมีมจ๋า น้องมีมยอดชู้ น้องมีมยาใจของพี่ลมรำเพยยยย"
ใช่! สมแล้วที่มันคงในรัก มันคงมากจนถึงมากที่สุด!!

ผาด คิษย์หวน นายกเทศมนตรีเทศบาลประจำอำเภอเงยหน้า
มองบานหน้าต่างห้องนอนของลูกชายด้วยสีหน้าอ่อนใจอยู่ครามครั้น
ชายวัยห้าสิบกว่าปีโบกมือเป็นเชิงให้คนสนิทของตนหยุดพูด แล้วจึง
เดินดุ่มๆ ขึ้นบันไดบ้านตรงไปยังห้องนอนของลูกชายหัวแก้วหัวแหวน

เป็นที่รู้จักกันดีว่าลมรำเพย คิษย์หวน ลูกชายสุดสวาหาจิตใจของ
ท่านเจ้าของบ้านหลงรักสาวน้อยนางหนึ่งมาเนิ่นนาน เริ่มรักและปลุก
ดอกรักกลางหัวใจตั้งแต่หนวดเฟิ้มเริ่มขึ้น จนตอนนี้ขึ้นจนเมื่อจะโกนทิ้ง
หากต้นรักปักใจที่มอบให้สาวน้อยนามว่า 'ญาติาวี'* นั้นกลับมีอันต้อง
พังกั้นที่ แห่งเหี่ยวไร่การเจริญเติบโต ด้วยสาวน้อยนางนั้นได้แต่งงาน
กับเศรษฐีกรุงเทพฯ ผู้ปลอมตัวมารักษาแผลใจที่ไร้สลับประรดหวานของ
เจ้าหล่อน มีหน้าซ้ำเศรษฐีหน้าหล่อนามว่า 'ภิมุข ภูเบศรอรุณพงษ์**'

* มีม หรือ ญาติาวี นางเอกจากเรื่อง Love me do... รักเจ้าเอ๋ย

** ภิมุข พระเอกจากเรื่อง Love me do... รักเจ้าเอ๋ย

รายนี้ยังเป็นผู้ทำให้ลมร่ำเพยลูกรักปานจะกลืนกินของท่านเจ้าของบ้านได้เปลี่ยนแปลงอาชีพจากพระเอกลิเกขวัญใจแม่ยกมาเป็นพระเอกละครหลังข่าวภาคค่ำ ผู้กวาดรางวัลดารานำชายยอดเยี่ยมมาแล้วทุกสถาบัน ไม่ว่าจะป็นโทรทัศน์ทองคำ หรือตุ๊กตาทอง

นายกเทศมนตรีเทศบาลผาดลองหมุ่นลูกบิดประตู่ เมื่อเห็นว่าไม่ได้ลือกจึงได้เปิดเข้าไป

สภาพภายในห้องนอนของลูกชายสุดรักยังคงเรียบร้อยสะอาดสะอ้าน จะมียุ่งเหยิงจนน่าเวหนาก็แค่สภาพของชายหนุ่มหน้าหล่อซึ่งเอาแต่นอนร้องไห้กระซิกๆ อยู่ใต้โปงผ้าห่มเท่านั้น

"ไอ้ลมร่ำเพยเอ๊ย" มือหยาบของนายกฯ ผาดแตะลงบนผ้าห่มแพรสีเหลืองทอง "กลับมาบ้านที่เอ็งก็ร้องไห้ให้ ซีนเป็นแบบนั้นซ้ำจะไม่ให้เอ็งกลับมาที่นี่อีกแล้ว"

"ยะ...อย่างะ ถ้าฉันไม่ได้กลับบ้าน ฉันคงขาดใจ" แม้จะขาดช่วงเป็นบางคำเพราะแรงสะอื้นให้ แต่น้ำเสียงยังไม่วายทุ้มทุ้มมอดอ้อนน่าฟัง

"ถ้าอย่างนั้นเอ็งก็อย่าร้องไห้"

"อะ...ฉันหยุดร้องไห้ไม่ได้ ฉันเพิ่งไปดูหลังคาบ้านน้องมีมมาจะนั่งมองตั้งแต่ตีสองยันฟ้าสว่าง คิดใคร่ครวญบอกจิตให้ตัดรัก อยากจะหักทุกอย่างแล้วหน้ายหนี แต่ทว่า...ทุกอย่างมันช่างเหมือนเดิมเหลือเกิน หลังคาตรงไหนรั่ว ตรงไหนเปลี่ยนแล้ว ฉันจำได้หมดเลยนะพ่อ ใจร้ายๆ มันก็รอนๆ จนโศกกา ยิ่งได้ยินเสียงพี่เสือโคร่ง* กับคุณนางฟ้าหิมะหิมะ** จูจี้กันด้วยก็เหมือนตอกตะปูใส่หัวใจฉันให้ชอกช้ำระกำอก" คนอกหักร้องไห้ "พ่อนายกฯ จำ ทำไมคนอื่นปลุกตันรักขึ้น แล้วทำไมฉันกลับปลุกไม่ได้ ทำไมจะ ทำมายยยย"

"อะไรกัน ข้าห้ามเอ็งไว้ไม่ใช่หรือว่าไม่ให้ไปส่องหลังคาบ้าน

* เสือโคร่ง หรือ ญาณการ พระเอกจากเรื่อง Love me, please... เพียงรักฝากใจ

** หิมะหิมะ หรือ อภารวี นางเอกจากเรื่อง Love me, please... เพียงรักฝากใจ

แม่มีมอีก โธ่ถึง ไอ้ลมรำเพยเอ๊ย แม่มีมมีลูกแล้วนะโว้ย เอ็งอยาก ผิดศีลข้อสามหรือไง ผิดลูกผิดเมียชาวบ้านแม่จะเป็นทางใจก็เถอะ มัน ก็ไม่สมควร ไอ้ลูกแก้วลูกสวาทสุดรักของพ่อ เอ็งตั้งใจเสียเถอะ นางเอกที่เล่นละครคู่กับเอ็งก็คนๆ ต่างก็อยากมีข่าวคราวๆ กับเอ็งทั้งนั้น เอ็งหัดมองแม่สาวๆ พวกนั้นบ้างสิว่า"

"ห้ามอะไรก็ห้ามได้ แต่ห้ามควันกับรักแล้วไซ้ร้ ห้ามยากเย็น ยิง" คราวนี้คนใต้โปงผ้าห่มแพรรายออกมาเป็นกลอนคล้ายกับเจ้าตัว นั้นยังคงเป็นพระเอกลิเกเช่นอดีตที่ผ่านมา หาใช่พระเอกละครผู้ ทันสมัยแห่งกรุงเทพฯ เมืองฟ้าอมร

"เออ ข้ารู้ แต่เอ็งต้องทำ เข้าใจไหมลูกพ่อ"

"ใจฉันเมื่อสลักเป็นชื่อใคร ยากนักจะเลื่อนหาย"

"ถ้ามันเลื่อนยากนักเอ็งก็สลักชื่อคนใหม่ทับเข้าไปสิวะ"

"สามปีที่รักคุณ ไม่เคยหยุดรักเจ้าสักเพียงเดียว ต่อให้ลูกหนึ่ง ลูกห้า หรือลูกเจ็ด จะกี่คนๆ ฉันก็รับได้ทั้งนั้น ฉันจะเป็นพ่อที่ดี เต็มใจเลี้ยงดูลูกติดของน้องมีม ขอแค่ให้คู่สวาท เอ๊ย สามี่ของน้องมีม ตายเสียก็พอ โอ๊ย พ่อตีฉันทำไม ฉันเจ็บนะ"

"เอ็งจะบ้าหรือไงไอ้ลมรำเพย สามี่แม่หนูมีมเป็นนายจ้างเอ็งนะ ข้าถามหน่อย เอ็งเป็นพรี่เซินเตอร์บัตเรตติตของธนาคารคุณมิมุข เอ็ง ได้เงินต่อปีเท่าไร เอ็งบอกข้าสิ งานสบายแบบนี้คุ้มยิ่งกว่าเอ็งเล่น ละครอีกไม่ไซ้หรือไง แล้วเอ็งบังอาจแข่งอยู่ชั่ววู้อุ่น้ำของเอ็งอย่างนั้นหรือ ไอ้ลูกเวรทะเลเอ๊ย" มือหยาบกร้านตีลูกชายแรงๆ พยายามเลิกโปง ผ้าห่มของคนรักคุณ

"ออกมาจากกระดองของเอ็งเลยนะไอ้ลมรำเพย ล้างหน้าล้างตา แล้วเอาหน้าหล่อๆ ของเอ็งไปหาแม่ยก ลืมแล้วหรือไงว่าเอ็งเป็นใคร ต่อให้เป็นพระเอกละครเอ็งก็ต้องรักษากลุ่มแม่ยกคนรักพ่อลมรำเพย เอาไว้ หายหน้าไปปีกว่า แม่ยกที่นี้คิดถึงเอ็งจนอกจะไหม้อยู่แล้ว กลับ

มาบ้านทั้งที แทนที่จะมานั่งน้ำตาตกในกับรักที่ลอบไปจนเกินเอื้อม เอ็งเอาเวลาพวกนี้ไปนั่งฉอเลาะแม่ยก เรียกมาลัยเงินสดมาให้ช้านับ เล่นลิวะ"

"ไม่เอา ฉันอยากนอนระลึกลงถึงห้องมีมียาใจ" ผู้ที่ละครปิดกล้อง คราวใดก็มักกลับมาเก็บตัวและรักษาแผลใจที่บ้านบิดาอยู่เสมอพูดเสียงขุ่น "เป็นตายร้ายดีฉันก็จะไม่ออกไปจากห้อง ฉันอยากนอนฝันถึงห้องมีมียมคนดีศรีหัวใจ"

"เอ๊ะ เอ็งจะออกมาตีๆ หรือจะให้ข้าเอาหยาบมาเมียนให้เอ็งออก" เมื่อน้ำเย็นไม่สามารถลบล้างใจลูกชายหายช้าได้ น้ำร้อนจึงถูกสาดใส่ทันที

หากคนพูดก็ต้องหยุดชะงักเมื่อเสียงดนตรีไทยทำนองละเมียด ละไมดังเบาๆ มาจากโทรศัพท์เคลื่อนที่ในกระเป๋าลือซาฟารี...ชุดเสื้อ กางเกงที่ดูคล้ายจะเป็นเครื่องแบบนักการเมืองท้องถิ่นเข้าไปทุกที่

ท่านนายกา ผาดหยิบขึ้นมาดูหน้าจอ แล้วนิ้วหน้ารับสาย

"นายกเทศมนตรีเทศบาลผาดพูด นั่นใคร"

ฟังเสียงจากปลายสายสักพัก ใบหน้าที่ยังคงเค้าความกรุ้มกริม จึงแปรเปลี่ยนเป็นยิ้มน้อยๆ ใช้ปลายนิ้วสะกิดลูกชาย ดัดเสียงจนเบี๋ยม ไปด้วยเมตตาจิตแบบเมื่อแรกที่เข้ามาในห้องนอนของพระเอกหน้าม่น

"ลมร่ำเพยลูกพ่อ ผู้จัดการส่วนตัวโทรมาแนะลูก"

ความรับผิดชอบอันสูงส่งเท่านั้นที่ทำให้เขายอมโผล่หน้าออกมา ได้ ดวงตาสีนิลดำสนิทวาววับราวลูกแก้วแดงก่ำอย่างน่าสงสาร แพนชนตาจนยวาลีเข้มเปียกชุ่ม แต่ไม่มากจนอาจหาญมาทำลายความ น่าดูบนเช็กซีของเปลือกตาสองชั้นที่ปรือนิดๆ ราวกับเจ้าตัวไม่พอใจ หน่อยๆ ที่ความเป็นส่วนตัวถูกบุกรุกในวันหยุดยาวๆ แบบนี้

"สวัสดีครับ"

ใช่แล้ว ได้ยินไม่ผิดหรอก กฎข้อแรกของการเป็นพระเอกซึ่งฟัง

อยู่ในสายเลือดมาตั้งแต่เขาเป็นพระเอกลิเกจนกระทั่งได้เป็นพระเอกละครก็คือ...การโมโหโกรธามิใช่สมบัติของพระเอกที่แท้จริง ดั่งนั้น... เขา ลมรำเพย คิษย์หวน จึงไม่โกรธ ไม่โกรธธธ ไม่โกรธเลยสักนิด

"พี่โสมไม่มีธุระอะไรกับลมรำเพยหรือครับ" เสียงนุ่มนวลเจ็ยแจ้วไปตามสาย

ใช่...กฎเหล็กอีกหนึ่งข้อของการเป็นพระเอกละครที่ดี (ที่ไม่ใช่พระเอกลิเก) ก็คือ...น้ำเสียงที่ฟังเป็นสุภาพบุรุษ หุ่มนุ่ม อ่อนโยน แบบคนธรรมดา ธรรมดาจนน่าเบื่อ!

เฮ้อ...อยากพูดแบบมีสัมผัสสวรรค์ตอนกลอนแปดจริงๆ!

"คือพี่โสมไม่รู้จะคะว่าหลังจากโหมถ่ายละครสี่เรื่องรวด คุณลมรำเพยจะหยุดพักไม่รับงานหรืออิวนต์อะไรทั้งนั้น แต่ที่นี้ธุระนี้มันสำคัญจริงๆ พี่เลยเผินคำขอคุณลมรำเพยลองโทรศัพท์เข้าเครื่องของคุณลมรำเพย แต่เห็นว่าปิดเครื่องหนี เอ๊ย ปิดเครื่องไว้ พี่ไม่รู้จะทำอย่างไรเลยตัดสินใจโทรเข้าเครื่องของคุณพ่อคุณลมรำเพยแทน"

ใบหน้าคมสันไม่ว่ามองมุมใดก็หวานน่าพิศ เรียกได้ว่างดงามจนขโมยลมหายใจหญิงสาวแทบทุกรายเบ้าหน้าระหว่างฟังคำแก้ตัวน้ำขุ่นๆ ของโสมโม่ แต่ขนาดว่าทำหน้าที่แล้ว ทำหน้าพยายามเหยียดก็แล้ว ใบหน้าของเขาที่สะท้อนกับกระจกเงาของตู้เสื้อผ้าก็ยิ่งหล่อเลิศชวนมองจนนายกฯ ผาดได้แต่อึ้งมึนงมึนใจว่าลูกชายของเขาหล่อได้ทุกสถานการณ์อะไรอย่างนี้

"แล้วธุระที่ว่าคืออะไรครับ" ลมรำเพยถามกลับ

แม้ชื่อของเขาจะฟังเซยราวกับชื่อสมัยห้าสิบปีก่อน แต่เมื่อเทียบกับความดังและฝีมือการแสดงที่ไม่เป็นสองรองใครแล้ว...ชาวบ้านร้านตลาดซึ่งติดละครของพระเอกหนุ่มล้วนตั้งชื่อลูกชายแรกเกิดของตนเลียนแบบเขาแทบทั้งนั้น จนนักข่าวสายบันเทิงของสำนักข่าวหนึ่งได้จัดสถิติ...ตั้งแต่ชายหนุ่มเข้าสู่วงการมีคนตั้งชื่อลูกชายว่า 'ลมรำเพย'

สูงถึงห้าแสนสองหมื่นสี่พันชื่อเลยทีเดียว!

"คุณนายเพลินพิศนะลิกะ ดิติด่อเข้ามาว่าอยากพบคุณลมร่าเพยตัววันที่สุด คุณลมร่าเพยคงจำได้นะคะ คุณนายเพลินพิศเจ้าของโรงงานผลิตสบู่ ผงซักฟอก แล้วก็ยาสีฟัน ที่กองถ่ายละครเรื่องที่แล้วไปใช้สถานที่"

"อ้อครับ ทำไมเหรอ" แม่เขาจะเคยชินกับผู้หญิงสูงวัย (แน่ละในอดีตเขาเป็นพระเอกลิเกที่มีแม่ยกมากเป็นอันดับหนึ่งเชียวนะ) แต่พอนึกถึงเจ้าของโรงงานยาสีสบปหลาย ๆ นามว่า 'เพลินพิศ' ที่ไร เขาต้องกระหัดนึกถึงสายตาคุ่นคิดแปลกๆ คูนั่นทุกครั้ง มันไม่ใช่สายตาวางแม่ยก และไม่ใช่อายตาของแฟนคลับ มันไม่ได้ชื่นชมแต่...แต่มันคือสายตาของอะไร เขาก็ยังหาคำตอบไม่ได้

"คุณนายเพลินพิศอยากพบคุณลมร่าเพยค่ะ เธอให้ค่าเสียเวลาแสนสองต่อวัน ไม่หักภาษีด้วย"

ถ้าเป็นสมัยก่อน เมื่อรักของเขายังมีความหวัง ต่อให้เงินเพียงแคร์้อยเดียวเขาก็กระตือรือร้นอยากได้ใจแทบขาด แต่เมื่อทุกอย่างกลายเป็นอนิจจัง ทุกข์ อนาคตา ไปเสียแล้ว ต่อให้ใช้เงินสิบล้านเพื่อแลกกับการพักผ่อนและเวลาว่างสำหรับคิดถึงน้องมีมยาใจ เขาก็ไม่มีวันให้อะไรมาชดชววงช่วงเวลาแห่งความสุขี่ผสานความรันหดหื้อนี้แน่นอน

"เสียใจครับ ผมขอปฏิเสธ"

"แสนสองเชียวนะคะคุณลมร่าเพยขา" โม่โม่พูดเสียงลั่น ย้ำประโยคเดิมๆ "ไม่หักภาษี แค่มารพบคุณนายเพลินพิศเฉยๆ เท่านั้น"

"ไม่ละครับ ผมไม่ใช่คนแบบนั้นพี่โม่โม่ก็รู้ ผมขายร่างกายเพื่อความบันเทิงทางจอแก้ว ไม่ใช่เพื่อความบันเทิงชนิดอื่น ถ้าธุระด่วนมีแค่นี้ผมขอเสียมารยาทวางสายแล้วกัน" พระเอกหนุ่มหน้ามนเจ้าของเสียงนุ่มทุ้มตัดบท

"ตะ...เตี้ยวลีคะ ถ้าแสร้งทำละคะ"

"จะก็ बातก็ไม่ตกลงครับ ผมไม่ใช่คนแบบนั้น สวัสดิ์..."

"เตี้ยวก่อนลิจะ" จู่ๆ เสียงจากปลายสายก็เปลี่ยนไป ลมรำเพย ซึ่งกำลังจะวางสายเพื่อล้มตัวนอนคร่ำครวญบทกลอนถึงน้องมีมยาใจ นิ่งหน้า

"นั่นใครครับ"

"ฉันเองจ๊ะ เพลินพิศ" น้ำเสียงอ่อนๆ ทอดจังหวะเป็นช่วงๆ แบบ ผู้ดีแท้ดังมาตามสาย คราวนี้ลมรำเพยยกปลายนิ้วมวนคลึงหัวคิ้วได้ รูปสวยของตนทั้งสองข้าง ถอนหายใจอุทิศให้แก่ความโลภของผู้จัดการ ส่วนตัว

ทำกันถึงขนาดนี้ ปล่อยให้มาคุยโทรศัพท์กับเขาเชียวหรือ!

"สวัสดิ์ครับคุณนายเพลินพิศ ผม..."

"ฉันรู้จ้ะว่าจะสักก็ बातเธอก็ไม่ตกลง แต่ถ้าฉันขอร้องในฐานะ คนแก่ซึ่งกำลังหาที่พึ่งละจ้ะ คุณลมรำเพยจะช่วยฉันไหม"

"ขอโทษจริงๆ ครับ ผมไม่นิยมขายร่างกาย"

"ตายจริง เข้าใจผิดกันไปใหญ่ เงินนี่เป็นค่าเสียเวลาเท่านั้นจ้ะ ไม่ใช่ค่าตอบแทนแบบนั้นแน่นอน"

"ถึงอย่างนั้นก็เถอะครับ ผมคงปฏิเสธอยู่ดี ขอโทษนะครับคุณนาย เพลินพิศ สวัสดิ์ครับ" ลมรำเพยไม่สนใจน้ำเสียงขอร้องของคน ปลายสาย ชายหนุ่มกดปุ่มตัดสัญญาณแล้วยื่นโทรศัพท์คืนให้บิดา

นายกา ผาดซึ่งจับประเด็นจากคำพูดตอบโต้ของลูกชายได้แต่ สายหน้าอย่างเหลือเชื่อ ตัดสินใจปิดโทรศัพท์เคลื่อนที่ ปกป้องลูกชาย หัวแก้วหัวแหวน

"ช่วงนี้พ่อจะสั่งพวกลูกน้องไว้แล้วกัน ถ้ามีโทรศัพท์แบบนี้มาหา เอ็งอีกให้ตัดสายทิ้ง"

"พ่อจ๋า..."